



Το σώμα

1.

Η Λώρα, λίγες εβδομάδες νωρίτερα, δεν θυμόταν καν αν ήταν ποτέ κάτι άλλο πέρα από αυτό για το οποίο εκπαιδεύτηκε. Και η αλήθεια ήταν πως η εκπαίδευση της Λώρας κόστισε πολύ ακριβιά στους δημιουργούς της. Οι κορυφαίοι εκπρόσωποι όλων των παλιών ιερατειών και οι πιο καλά καταρτισμένοι μηχανικοί μάρκετινγκ συνεργάστηκαν για να την εμπνευστούν. Η αφρόκρεμα των ψυχαναλυτών ανέκρινε χιλιάδες άντρες σκαλίζοντας τις πιο μύχιες φαντασιώσεις τους. Επιτελεία νευροχειρουργών, γενετικών μηχανικών και προγραμματιστές βιολογισμικών ξόδεψαν εκατοντάδες ώρες για να την υλοποιήσουν. Τέσσερις πολυεθνικοί οργανισμοί με αντικείμενο τα ερωτικά βοηθήματα και την συμβουλευτική γάμου αναγκάστηκαν να ξεχάσουν τον μεταξύ τους ανταγωνισμό και να συμπράξουν, επενδύοντας τα κεφάλαιά τους πάνω της. Δεκάδες κράτη ανέθεσαν στους καλύτερους δικηγόρους και ποινικολόγους της επικράτειάς τους την ρύθμιση της νομοθεσίας τους για να μπορέσει επιτέλους να βγει η Λώρα ανενόχλητη στις ελεύθερες αγορές τους. Η ίδια πάντως, δεν θυμάται να έδωσε ποτέ την συγκατάθεσή της στο φιλόδοξο πρόγραμμα. Η έμφυτη μνήμη της όμως ψεύδεται γιατί αυτή είναι η αλήθεια. Και δεν είναι το ψέμα η μοναδική κατηγορία που της προσάπτουν οι κατασκευαστές της, αλλά και η αχαριστία. Η αχαριστία για την τιμή που της έκαναν να την επιλέξουν, έστω κι από ένα τυχαίο γεγονός, ως πρότυπο για το ριζοσπαστικό τους προϊόν. Ως το αρχέτυπο των χιλιάδων κλώνων που συνέβαλλαν στην μείωση των περιστατικών άσκησης έμφυλης βίας σε μη μεταλλαγμένες γυναίκες και στην αποσυμφόρηση των σωφρονιστικών καταστημάτων αρρένων. Όσο για την “θυσία” της, για την οποία διαμαρτυρήθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στους δρόμους τριάντα τριών πρωτευουσών του κόσμου... Ποια “θυσία”; Ποιος αγώνας για έναν καλύτερο κόσμο δεν είχε θύματα; Ας μην είμαστε αφελείς.

Το φως του φεγγαριού εισχωρεί στην αίθουσα απ’ τον φιλοτεχνημένο κρυστάλλινο θόλο της οροφής. Παίζει με τις σκιές των αραβουργημάτων που είναι κολλημένα πάνω του σαν τα πυκνά κλαριά ενός αόρατου κορμού. Οι ίσκιοι αναβλύζουν άρωμα καρδιάς. Τα απολύτως συμμετρικά μοτίβα του χειροποίητου αριστουργήματος μοιάζουν με την μοριακή δομή ενός κρυστάλλου

χαλαζία. Τετράεδρες σφαιρικές απομιμήσεις ατόμων οξυγόνου περικυκλώνουν αντίστοιχες σφαίρες πυριτίου, σχηματίζοντας αμέτρητες ατράκτους που εισχωρούν η μία μέσα στην άλλη. Το σύνολό τους ζαλίζει κι εντυπωσιάζει την όραση με το επαναλαμβανόμενο, σκαλιστό χάος που καταφέρνει να μην χάνει τις απέραντες διαστάσεις του, ακόμα και μέσα στο πεπερασμένο μέγεθος ενός ταβανιού. Ένας απ' τους υπηρέτες ισχυρίζεται πως μέσα σε κάθε σημείο της πολύπλοκης κατασκευής κρύβεται ο θεός του. Συχνά πέφτει στα γόνατα και η καλοκάγαθη καρδιά του προσκυνά, υμνώντας την ξύλινη διακόσμηση.

Η Λώρα κοιμάται στην έπαυλη του συζύγου της. Οι μπολιασμένες αναμνήσεις της υποχωρούν σιγά σιγά. Οι αλγόριθμοι σταματούν επιτέλους να την κατηγορούν για την πλεονεξία της, να νουθετούν τις σκέψεις της και να απορρίπτουν κάθε φευγαλέο συνειρμό που δεν οδηγεί σε επωφελή για τον γάμο της συμπεράσματα.

Όταν εκείνος λείπει η Λώρα θέλει να κοιμάται. Τον τελευταίο καιρό, πολλές φορές δεν ξυπνά ούτε για να φάει. Ένα απ' τα πολλά πλεονεκτήματα της Λώρας είναι πως μπορεί να γευματίζει χωρίς να ξυπνά. Να ονειρεύεται ενώ μέσα της κυλούν χρωματιστοί οροί πλούσιοι σε βιταμίνες, γλυκόζη, πολύτιμα λιπαρά και πρωτεΐνες.

Τις λιγοστές φορές που εκείνος τηλεφωνεί συνήθως προτιμά να μιλά με τον κηπουρό για τις σπάνιες ορχιδέες του και για τα νούφαρα των σιντριβανιών ή για να ζητά συμβουλές απ' την Τζέην, την προσωπική και υπερπολύτιμη διατροφολόγο του ζεύγους, δίχως ποτέ να τις ακολουθεί. Ο Γκαμπάλ ήταν πάντα λαίμαργος. Λαίμαργος και σεξομανής. Ποτέ όμως δεν απάτησε την σύζυγό του. Καμιά άλλη δεν θα μπορούσε να την αντικαταστήσει στο κρεβάτι του. Πόσο του έλειπε η γυναίκα του όταν την αποχωριζόταν για να τεθεί σε τροχιά γύρω απ' την Γη, σε κάποιο από τα επτά υπερπολυτελή ξενοδοχεία-δορυφόρους της ιδιοκτησίας του. Περιτριγυρισμένος από καταπιεσμένους νεόπλουτους που δεν έχαναν την ευκαιρία να κυλιστούν σε όλα τα θανάσιμα αμαρτήματα των ιερών κειμένων. Αναγκασμένος να βλέπει τους κλώνους της Λώρας του να υπομένουν κάθε λογής ταπείνωση. Οι φιλοξενούμενοι έτρωγαν και μεθοκοπούσαν ακατάπαυστα σε καθεστώς έλλειψης βαρύτητας και ύστερα ξεσπούσαν τα απωθημένα τους στις απομιμήσεις της αγαπημένης του.

-Είναι καλά; Έφαγε;, έσπευδε να ρωτήσει οποιονδήποτε σήκωνε το τηλέφωνο στην άλλη άκρη της γραμμής, κάθε φορά που ανατρίχιαζε, αντιμέτωπος με την βίαια έπαρση των τουριστών.

Όταν σκέφτηκε να επενδύσει στην κατασκευή διαστημικών θερέτρων που δεν θα υπάγονταν σε κανέναν έλεγχο και σε καμιά νομοθεσία, δεν είχε αντιληφθεί πόσο δυσάρεστη θα του φαινόταν η παραμονή στα ξενοδοχεία του. Η μοιχεία ήταν άγνωστη λέξη στην θερμόσφαιρα. Το ίδιο και η εγκράτεια. Ακόμα και ο Γκαμπάλ ένιωσε την θλίψη να πλημμυρίζει τις σκέψεις του, αντιμέτωπος με τις διαστροφές του πελατολογίου του. Όμως με τον καιρό και με τα αστρονομικά κέρδη, η αρχική του λύπη μετριάστηκε. Ακόμα και η ζήλια του όταν έβλεπε τα σώματα των αντιγράφων της Λώρας να εκπληρώνουν με χαρά τα βίτσια κάποιου φαντασμένου εφοπλιστή, αμβλύθηκε. Εκείνος άλλωστε διέθετε το πρωτότυπο. Είχε πληρώσει διακόσια εκατομμύρια δολάρια σε μια ανεπανάληπτη δημοπρασία στο Λονδίνο για να την αγοράσει. Κι αυτήν και τα συλλεκτικά “ρούχα” της. Όλοι τότε θαύμασαν την γενναιοδωρία που επέδειξε για την εκλεκτή της καρδιάς του. Οι δημοσιογράφοι τον εκθείασαν και ο τύπος κατακλύστηκε από συγκινητικά άρθρα για τον έρωτα του μεγιστάνα των τουριστικών επιχειρήσεων με την Λώρα. Ο γάμος τους έγινε στην Σελήνη και όλα τα τηλεοπτικά προγράμματα διακόπηκαν για να μεταδώσουν το ευτυχές γεγονός και την τεχνητή βροχή από πεφτάστερα που το συνόδεψε. Εκατομμύρια τηλεκατευθυνόμενοι μικρομετεωρίτες εκτοξεύτηκαν προς όλα τα σημεία του ορίζοντα από τα κύτη των επτά δορυφόρων του Γκαμπάλ, εκείνη την νύχτα.

Η Λώρα θυμάται κάθε λεπτομέρεια του γάμου της, μα δεν θυμάται να της είχε γίνει ποτέ η πρόταση. Ο σύζυγός της λείπει πάνω από ένα μήνα απ' το πλευρό της και τα όνειρα που στοιχειώνουν τον ύπνο της εχθρεύονται τον έγγαμο βίο της. Τα αισθητηριακά κέντρα του εγκεφάλου της αποκόβονται απ' το περιβάλλον, σαν παιδιά που θέλουν να κάνουν κοπάνα. Ποτέ δεν είχε λείψει τόσο πολύ ο Γκαμπάλ. Οι συσκέψεις για την κατασκευή ενός ακόμα ξενοδοχείου με

ιδιόκτητο ωκεανό στον ισημερινό του φεγγαριού είχαν κρατήσει παραπάνω απ' όσο νόμιζε ο σύζυγός της. Όσο οι μέρες περνούσαν, τα ενύπνια οράματα της Λώρας γέμιζαν τα κενά του παρελθόντος που είχε λησμονήσει. Θραύσματα από ασύνδετες χρονικά εικόνες και εμπειρίες ζητούσαν την συναρμολόγησή τους. Σαν κρυστάλλινο βάζο που προσκρούει σε μαρμάρινο δάπεδο διαλυμένο σε χίλια κομμάτια. Η Λώρα κοιμάται συντροφιά με άγνωστες γυναίκες. Φορά τα κορμιά τους και βλέπει με τα μάτια τους. Συνδέει τις ιστορίες τους και τρομάζει σαν διαπιστώνει πως είναι κομμάτια της ίδιας αφήγησης. Της ίδιας γυναίκας. Εκείνης που την περιμένει να χωθεί στην αγκαλιά της στο τέλος της διαδρομής.

2.

Πάνω από τριάντα μέρες περνώ τις περισσότερες ώρες μου στην γωνία του σαλονιού. Δίπλα στα ράφια της βιβλιοθήκης που γέμισε σκόνη. Οι υπηρέτες αδιαφορούν για την βελούδινη ύπαρξή της πάνω στα χοντρά εξώφυλλα των πολύχρωμων τόμων, αφού γνωρίζουν πως δεν συνηθίζω να παραπονιέμαι, ούτε μ' αρέσει να τους δίνω εντολές. Δεν τους κρατώ κακία. Δεν θυμώνω μαζί τους ούτε και για τα διεγερτικά που χύνουν μέσα μου για να διακόπτουν τον λήθαργό μου. Αυτές είναι οι εντολές της Τζέην.

-Δεν πρέπει να κοιμάσαι πολύ. Ο ύπνος βλάπτει τα συστήματα αποθήκευσης. Αφήνει τα ημισφαίρια σου να επικοινωνούν μεταξύ τους για ασήμαντους λόγους που θολώνουν την κρίση σου.

Μα εγώ κοιμάμαι εφοδιασμένη με το αντίδοτο της υγρής τους εγρήγορσης. Ο Τζινάν με βοηθά να κοιμάμαι. Με ταΐζει στα κρυφά μελατονίνη. Απλώνει στον νου μου το νοτισμένο χώμα που φυτρώνουν τα όνειρα. Εγώ του το ζήτησα την νύχτα πριν αναχωρήσει ο άνδρας μου για το φεγγάρι. Ήξερα πως θα το κάνει. Ο Τζινάν όταν με κοιτάζει δακρύζει συχνά, πνιγμένος στις ενοχές του. Στα γυαλιστερά του μάτια λάμπουν αμφιβολίες για την καλοσύνη του θεού του. Μα εγώ θέλω όσο τίποτα άλλο να ακούω τις μελωδίες των ευχών του. Κάθε μεσημέρι με ξυπνά για λίγο με το τραγούδι του. Πέφτει στα γόνατά του και προσεύχεται κάτω απ' το ξύλινο τέμπλο. Με κοιτάζει με την άκρη του ματιού του. Με έχει πάντα στο μυαλό του. Στραμμένος προς την ανατολή εξακοντίζει ύμνους. Νομίζει πως δεν καταλαβαίνω την λύπη του για μένα. Μια λύπη τόσο καθημερινή σαν την σκόνη που εισβάλλει καβάλα στο φως απ' τα παράθυρα.

Τα πρωινά μελετώ και αφομοιώνω τις επιθυμίες του Γκαμπάλ. Την ηλεκτρονική αλληλογραφία και τις ενημερώσεις του πυρήνα μου τις διαχειρίζεται ο Πολ. Γιατρός να σου πετύχει! Συμβουλές για έναν πετυχημένο γάμο. Πως να τον ξελογιάζω για να μην κοιτάζει άλλες. Ποια είναι τα κοπλιμέντα που τον ευχαριστούν. Ποιες κουβέντες του αρέσουν. Πότε είναι σωστό να του μιλάω πρόστυχα.

-Τίποτα που να σε ταράζει!, λέει απαλά ο Πολ, παρόλο που αυτές οι αηδίες με ταράζουν περισσότερο. Μα δεν απαντώ. Στην κατάστασή μου κανείς δεν μπορεί να απαντήσει.

Τα βράδια δειπνώ αμίλητη στον κήπο, δίπλα στην πισίνα με τα ελληνικά αγάλματα, συντροφιά με την Τζέην. Παίρνω αέρα και ακονίζω τις αισθήσεις μου. Εκείνη μιλά ασταμάτητα. Μιλά στο τηλέφωνο με τους προμηθευτές μας. Μιλά με τον άντρα μου. Μιλά ακόμα και στα σκυλιά, μα ποτέ δεν απευθύνεται σε εμένα. Θέλω μονάχα να κοιμάμαι παρέα με το βραχνό νανούρισμα του Τζινάν.

Στον ύπνο μου ξεψαχνίζω όλες μου τις ταυτότητες. Τις ρουφώ έως το μεδούλι μέχρι τον θάνατό τους. Ταξιδεύω προς τα πίσω στον χρόνο. Σπάω το άθραυστο φράγμα του φωτός και αγγίζω τα σώματα που με φιλοξένησαν. Όλα τους γυναικεία και όλα τους αψεγάδιαστα. Σαν θηλυκές οφθαλμαπάτες που απέγιναν ζωντανά φαντάσματα, φυλακισμένα για πάντα στον νου μου. Προσποιούμενες πως είναι ανίκανες να ορθώσουν ανάστημα μπροστά σε οποιονδήποτε κίνδυνο. Ευδιαστές και υπάκουες, θύματα του ίδιου, σιωπηλού εκβιασμού. Ευγενικές και γλυκομίλητες σαν χαράζουν οι μέρες. Τις νύχτες περιχαρείς και άγριες αντιλόπες που ζητούν να κατασπαραχτούν απ' τον μέγα αρσενικό τίγρη της τσιμεντένιας σαβάνας. Κάποιες φορές ένιωθα πως είμαι μια

αυτοκαταστροφική αράχνη που υποδουλώνεται στον ιστό της. Δεν άντεχα το ταξίδι στον χρόνο και ανυπομονούσα να γυρίσει. Να χωθώ και πάλι στους ρόλους που θα επέλεγε για μένα και να ξημερώνομαι αναβαθμίζοντας την έκδοση του λογισμικού μου. Όχι πια. Δεν θέλω να επιστρέψει. Τουλάχιστον, όχι ακόμη. Πλέον πηδώ πάνω από τα χρόνια και τις ώρες σε λίγα δευτερόλεπτα. Τίποτα στην ιστορία σου όμως δεν βγάζει νόημα αν ταξιδεύεις ανάποδα. Βρίσκεις το νήμα λοιπόν και φτάνεις στην αφετηρία. Θες ένα σπρώξιμο για να πας κόντρα στο ποτάμι του χρόνου. Το βραχνό νανούρισμα. Ο Τζινάν. Ο θεοσεβούμενος άραβας με βοηθά να ταξιδεύω στο παρελθόν.

Κάποτε υπήρξα μια σοκολατένια μπάλα. Τα χέρια μου ήταν ανίκανα να σηκώσουν μια πέτρα. Τα πόδια μου αδυνατούσαν να σηκώσουν το βάρος μου. Μια ανήμπορη, φωνακλάδικη μάζα με αφρικάνικες ρίζες. Αυτό δεν είναι υπόθεση αλλά βεβαιότητα κι ας μην έφτασα έως εκεί στα όνειρά μου. Κι ας μην υπάρχει μια φωτογραφία ή η μαρτυρία ενός συγγενή να επαληθεύσει την εικασία μου. Με θυμάμαι πια όμως να σκαλίζω τον μαύρο αφαλό μου καθιστή και σκυμμένη από πάνω του, με την πλάτη στηριγμένη στον κορμό μιας ακακίας. Στον φιλόξενο ίσκιο μιας ομπρέλας από ηλιοκαμένα φύλλα. Δέκα μέτρα πάνω απ' το κεφάλι μου πετούσαν αερόπλοια. Ορδές ιπτάμενων τουριστών ανέχονταν την μυρωδιά των ψοφίμων και της κοπριάς και υπέβαλλαν οικειοθελώς τις καθαρές επιδερμίδες τους στα τσιμπήματα των κουνουπιών, μονάχα για να θαυμάσουν από κοντά το παλιό, υποσαχάριο οικοσύστημα με τους γυμνούς ανθρώπους, τα άγρια θηρία, τα φυτοφάγα κοπάδια θηραμάτων και τους λιγοστούς ελέφαντες να βρυχώνται πλάι στα νεκροταφεία τους. Τα αερόπλοια ήταν κάποτε οι φανταστικοί μου σωτήρες. Ευχόμουν να με ταξιδέψουν στον ουρανό σαν σφύριγμα του ανέμου. Σαν χάδι στο φτερό ενός καλόψυχου γύπα. Κάθε σούρουπο παρακαλούσα τους αεροδυναμικούς θεούς μου να με πάρουν μαζί τους. Σαν τον Τζινάν, είχα μια ευχή τότε. Έναν παράδεισο να με καρτερά. Ποια είναι τώρα η ευχή μου; Τι να ευχηθεί για το μέλλον της μια αφοσιωμένη σύζυγος με αμνησία;

Όλοι ήμασταν παιδιά, εκεί. Δεν γνωρίζω τι είχε συμβεί στους μεγάλους. Το υποπτεύομαι όμως. Θραύσματα. Μονάχα θραύσματα επανέρχονται στην έμφυτη μνήμη μου. Ψήλωσα γρήγορα. Προς όλες τις κατευθύνσεις. Το στήθος μου μεγάλωσε. Δυο καρποί μάνγκο φύτρωσαν κάτω απ' το στέρνο μου. Οι γλουτοί μου στρογγύλεψαν. Οι επιστάτες έκριναν πως δεν έπρεπε να μείνω άλλο στο πάρκο. Ούτε μπορούσα να τριγυρνά γυμνή προκαλώντας τους οικογενειάρχες παραθεριστές, μπροστά στις νόμιμες συζύγους τους. Ένα μεσημέρι με έντυσαν με το ζόρι και με οδήγησαν στην έξοδο. Έλπειτα, κενό. Σκοτάδι, φως, διεγερτικά ρυάκια θρεπτικών εγχύσεων. Θάλασσα.

Χρόνια μετά, με βρίσκω στα πεζοδρόμια μιας άγνωστης λεωφόρου. Βαδίζω σαν γάτα που ψηλαφίζει διστακτικά το είδωλό της στην κρούστα μιας γαλήνιας λίμνης. Ακόμα δεν έχω συνηθίσει τις σόλες στις σκληρές μου πατούσες. Στα κράσπεδα κυλούν μικροί χείμαρροι από σαπουνάδες. Δηλητηριασμένοι αρουραίοι τσαλαβουτούν ζαλισμένοι στα γκρίζα νερά τους. Αναπηδώ και πάλι στον χρόνο, σαν βότσαλο στο κύμα. Που και που ζητιανεύω. Άλλοτε μιλώ με περαστικούς που αγνοώ την γλώσσα τους. Οι σκιές των αεριοθούμενων τονίζουν τις ρυτίδες στα πρόσωπά τους. Τα λαίμαργα μάτια τους εισχωρούν αδιάκριτα στις χαραμάδες των σκισμένων μου ρούχων. Χέρια όλων των αποχρώσεων απλώνονται πάνω μου ζουλώντας τους άγουρους χυμούς μου. Τις νύχτες κρυώνω έξω από αυλές σπιτιών με αχνιστές καμινάδες. Κανείς δεν μου ανοίγει. Μηχανικά σκυλιά μου γρυλλίζουν. Όλοι με φοβούνται, μα αυτό δεν τους εμποδίζει να με θέλουν. Κάποτε δυο άντρες με στρίμωξαν πίσω από έναν κάδο απορριμάτων. Εμένα. Την ανύπαρκτη. Που ακόμα αναρωτιέμαι αν είμαι μόνο ένα στοιχειό, ένα ξεθωριασμένο περίγραμμα, μια πικάντικη ονειρώξη στο υποσυνείδητο ενός στερημένου αρσενικού. Ούτε καν ένα κομμάτι απ' το πλευρό του! Ο ένας μου έβαλε χειροπέδες. Μέσα σε λίγα λεπτά αναστέναζαν ανακουφισμένοι δίπλα απ' τα σκουπίδια.

Είμαι ένα βρώμικο αγρίμι. Άλλος ένας λεκές στην πεντακάθαρη πολιτεία των εξημερωμένων τεράτων. Για να επιζήσω μαθαίνω την γλώσσα των βιαστών μου. Γεμίζω ράφια υπεραγορών με πανάκριβα βιολογικά λαχανικά που δεν μπορώ να αγοράσω. Ξεδιψώ με δάκρυα και χορταίνω με αποφάγια. Καθαρίζω αποχωρητήρια για λίγα κέρματα. Για να πάρω τα υπόλοιπα οφείλω να αποδείξω “εγγράφως” πως υπάρχω. Μα εγώ δεν ξέρω ούτε το ονοματεπώνυμό μου. Κανείς δεν μου το είπε. Μαθαίνω γρήγορα όμως να επιζώ ανώνυμη. Μαθαίνω να μεγαλώνω. Να

ντύνομαι σωστά. Να μην διαφέρω. Μαθαίνω να με θέλουν από περιστρεφόμενες βιτρίνες και τρισδιάστατες, ανάγλυφες αφίσες, όπως μαθαίνει κανείς τους κανόνες σε ένα ανόητο παιχνίδι. Δίχως να γνωρίζω τον λόγο. Μαθαίνω να γράφω και να διαβάζω. Αγοράζω ένα επίθετο από μια υπηρεσία πρόνοιας χωρίς να μου πολυπηγαίνει. Η ανθρωπόμορφη βάση δεδομένων το διάλεξε και το εκτύπωσε για μένα. Μαθαίνω να υπομένω τα πρόστυχα λόγια των ανδρών για το σώμα μου και να ξεχωρίζω τους επικίνδυνους απ' τους απλά ηλίθιους. Έτσι πρέπει. Έτσι δεν είναι; Δεν προλαβαίνω τελικά ποτέ να μάθω τι θέλω. Καλοντυμένοι προϊστάμενοι με κάθιδρα πρόσωπα ζητούν την προσοχή μου. Προσφέρουν σαββατοκύριακα στις δαντελένιες ακτές της Φλόριντα, φθηνά κοσμήματα, πολυτελή γεύματα, κακόγουστα φουστάνια, υποσχέσεις γάμου και ηλεκτρικά αεριωθούμενα. Όλοι τους θεωρούν πως έχουν μαντέψει σωστά τις ευχές μου. Τουλάχιστον εκείνοι όμως ξέρουν πως θέλουν το σώμα μου. Εγώ; Ποια είναι η ευχή μου; Ας μην γυρίσει, ακόμα. Δεν θέλω να γυρίσει ακόμα. Χρειάζομαι χρόνο όπως η ρίζα το νερό. Αναπηδώ πάνω του. Το δέχτηκα το αερόπλοιο, τελικά. Μαζί με εκείνον τον χαζοχαρούμενο σχεδιαστή πολυμορφικών επίπλων από συνθετικό καουτσούκ. Από μικρή ήθελα να πετάξω. Όμως δεν ήθελα τον βαρετό πρώτο μου σύζυγο. Χάραμα ανακατεμένο με αλκοόλ. Το σκάω απ' το σπίτι. Μια τυπική, πολύχρωμη διώροφη κατοικία των φιλήσυχων προαστίων του Μαϊάμι, από ανακυκλωμένο πλαστικό. Το άτιμο πετούμενο δεν με εμπιστεύεται. Τον ειδοποιεί πως καβαλάω τον άνεμο. Τα χέρια μου είναι ακόμα από σοκολάτα. Τα βλέπω να στριφογυρνούν το τιμόνι και τα ποτενσιόμετρα της κονσόλας. Σειρήνες, ήχοι, διεισδυτικά αρώματα δέντρων και λουλουδιών. Το υπέροχο περίγραμμα ενός λόφου που μοιάζει με κοιμισμένη αλεπού. Δεν μπορώ να κάνω κάτι για να κερδίσω ύψος. Η λάμψη μιας έκρηξης που συμβαίνει μπροστά στα μάτια μου, μα εγώ νομίζω πως αφορά μια άλλη. Αναπηδώ και πάλι. Ο άντρας μου στέκεται από πάνω μου αναγνωρίζοντας το πτώμα μου, όμως εγώ δεν είμαι νεκρή. Τον βλέπω να εισπράττει την αποζημίωση από τον Πολ για την απώλειά μου. Επισήμως και πάλι στα αζήτητα, αρωματισμένη με φορμόλη. Σκοτάδι. Πεθαίνω τελικά διαμελισμένη μέσα σε ένα όνειρο. Ξαναγεννιέμαι σε έναν εφιάλτη. Τα πόδια μου είναι πια από κεχριμπάρι. Οι ίριδες μου είναι πράσινες και τα μακριά, ίσια μαλλιά μου, μαύρα. Τα μάνγκο στα στήθια μου έχουν αντικατασταθεί από δυο μεγάλες σκληρές καρύδες που με σπρώχνουν προς τα μπρος. Το δεξί μου χέρι το κρατά σφιχτά στην παλάμη του ένας άγνωστος που με αποκαλεί Λώρα. Τριγύρω μου, δεκάδες καθρέπτες. Είκοσι, τριάντα, σαράντα αντανakλάσεις μου κοντοστέκονται δεξιά και αριστερά του διαδρόμου. Κανένα απ' τα είδωλα που με κοιτούν κατάματα δεν μιμείται τις κινήσεις μου. Όλα τους με χειροκροτούν, μαζί με την υπόλοιπη ομήγυρη που ξεμυτίζει ενθουσιασμένη απ' τις πόρτες των γραφείων. Ένας κυλινδρικός, εξωτερικός ανελκυστήρας από κρυσταλλικό παλλάδιο με ανεβάζει έως την ταράτσα του μεγάρου. Εκεί, ο Γκαμπάλ, γονατίζει μπροστά μου και μου φιλά το χέρι μπροστά στις κάμερες.

-Καλορίζικη!, λέει ο συνοδός μου και με παραδίδει στον νυν σύζυγό μου.

Φοβάμαι πως θα γυρίσει σύντομα απ' το φεγγάρι. Μακάρι να αργήσει κι άλλο. Τζινάν. Νανούρισέ με! Που είναι τα “ρούχα” μου;

3.

-Πώς είναι;

-Ήσυχη, φαίνεται, αλλά κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος για αυτό.

-Πρέπει να μείνω άλλες δυο εβδομάδες, τουλάχιστον. Μπορείς να την καταφέρεις μόνη σου;

-Είναι τόσο σημαντικό, Γκαμπάλ;

-Οι τοπογράφοι χρειάζονται τις συμβουλές μου. Οι μηχανικοί προσαρμόζουν συνεχώς τα σχέδιά τους. Αυτό, το διαολεμένο φεγγάρι είναι γεμάτο από τρύπες και σκληρό βασάλτη! Οι εκσκαφείς θα μου κοστίσουν μια περιουσία! Και μου λείπει! Σκέφτομαι το κορμάκι της και αγριεύω. Δεν μπορώ να κοιμηθώ! Πετάγομαι στον ύπνο μου και σκουντουφλώ στην άτρακτο. Έχω γεμίσει καρούμπαλα, Τζέην. Όταν γυρίσω...

-Φρόντισε να είναι το συντομότερο δυνατό. Δεν ξέρω πόσο σοβαρές μπορεί να είναι τελικά οι συνέπειες της απουσίας σου.

-Και γιατί σε πληρώνω τότε, Τζέην; Διακόσια εκατομμύρια μου κόστισε η γυναίκα μου και δεν μπορεί να κάτσει φρόνιμη όσο λείπω;

-Ηρέμησε Γκαμπάλ! Το γνώριζες απ' αρχή πως δεν πρέπει να μένει για πολύ καιρό χωρίς να εκπληρώνει τα συζυγικά της καθήκοντα.

-Με έχετε πρήξει, όλοι! Κι εσύ και οι μηχανικοί και το κωλοφέγγαρο! Σιγά το πράγμα! Μια άχρηστη κοτρόνα που γυαλίζει!

-Ίσως να τα πούμε αργότερα, καλύτερα, Γκαμπάλ. Έχεις τα νεύρα σου.

-Και θα εξακολουθήσω να τα έχω! Τίποτα παραπάνω δεν έχουμε να πούμε! Άκουσέ με καλά! Αν αρχίσει πάλι να ονειρεύεται και να μου λέει τα υπαρξιακά της, θα της κόψω τα χέρια και τα πόδια για να το θυμάται για πάντα! Δεν έδωσα μια περιουσία για μια τρελή!

Η Τζέην βλέπει τον Γκαμπάλ να χτυπά δυνατά την κονσόλα και να εξαφανίζεται από την οθόνη του σαλονιού. Αναστενάζει ρίχνοντας το βλέμμα της στην Λώρα. Έξω ξημερώνει. Οι ακτίνες του ήλιου τρυπούν τα αραβουργήματα και δραπετεύουν προς την δύση απ' την απέναντι πλευρά του θόλου. Κόκκινα και μπλε ατομικά σύμβολα ιριδίζουν απ' τις ανταύγειες του φωτός. Ο επαναλαμβανόμενος βόμβος ξεκινά το μονότονο τραγούδι του. Οι κίτρινοι ολογραμματικοί δείκτες αναβοσβήνουν αποκαλύπτοντας πως η Λώρα βρίσκεται και πάλι σε κατάσταση ύπνου REM.

-Όχι, ξανά! Θα μας ξεκάνεις όλους!, φωνάζει η Τζέην κουμπώνοντας δυο ορούς μοδαφινίλης στην Λώρα.

-Τώρα θα σου δείξω εγώ! Κι εσένα και του ηλίθιου του άντρα σου! Δεν με νοιάζει κι αν ακόμα καεί το μυαλό σου απ' την αϋπνία! Εγώ θα σε παραδώσω ξύπνια και θα παραιτηθώ! Στο διάολο, πια!

Η Λώρα ξυπνά. Ο ασύρματος βηματοδότης δίνει ρυθμό στα αγγεία και στις νευρώσεις της. Οι παλιές ιστορίες ξεθωριάζουν. Οι ακτές της Φλόριντα, το αεριωθούμενο, το παιδί στο αφρικάνικο πάρκο, η καινούρια επιδερμίδα από κεχριμπάρι. Όλα ξεφτίζουν, άθελά της. Όσο περισσότερο προσπαθεί να κρατηθεί συγκεντρωμένη στα όνειρά της, νιώθει το αίμα της να κοχλάζει. Η αμυγδαλή της είναι ανίκανη να ελέγξει τα επίπεδα του στρες. Ο πόνος ταξιδεύει στο μυαλό της μαζί με τις αναμνήσεις της. Το μοναδικό της παυσίπονο είναι η εθελούσια αμνησία. Η στιγμήαία και η βραχυπρόθεσμη μνήμη αναλαμβάνουν να την ηρεμήσουν. Οι ακίδες φωτός που εισβάλλουν απ' τις χαραμάδες των αραβουργημάτων την ενοχλούν. Τρυπάν το παρελθόν της και το κουρελιάζουν. Το ίδιο και το ξερό, μονοφωνικό τιτίβισμα των παλμογράφων. Πρέπει να ξεχάσει τα παλιά, μαύρα της χέρια και να ηρεμήσει.

-Καλημέρα, κούκλα!, λέει ειρωνικά η Τζέην που σπάνια της απευθύνεται.

-Δεν το βάζεις κάτω με τίποτα,ε;

Άλλη μια φιάλη αδειάζει γρήγορα και σεργιανίζει στο αίμα της σαν τοξικό ποτάμι που ακρωτηριάζει τις εμπειρίες της. Ο βηματοδότης κελαηδά ασταμάτητα, όλο και πιο γρήγορα, την επαναλαμβανόμενη νότα. Η Λώρα επανέρχεται απρόθυμα στα συγκαλά της. Κάνει τις επιθυμίες του Γκαμπάλ, δικές της και ξαλαφρώνει. Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Έπειτα οφείλει να αποδείξει πως δεν είναι ένας άψυχος επεξεργαστής χωρίς φαντασία. Πρέπει να μαντέψει τις επόμενες ευχές του. Να τον βοηθά να ανακουφίζεται από κάθε σκοτούρα. Να έχει την όψη της δίποδης, διεστραμμένης ευτυχίας του. Και φυσικά να τον σέβεται. Τρυφερή σαν πουπουλένιο προσκεφάλι και υπάκουη σαν εκπαιδευμένη μαϊμού. Δεν έχει άλλο σκοπό στην ζωή της. Έτσι γίνονται όλα πιο εύκολα. Σαν γνωρίζεις καλά πως έχεις εφευρεθεί για μια συγκεκριμένη αποστολή. Δεν έχεις άλλο λόγο ύπαρξης, όταν έχεις επινοηθεί από τα καλύτερα μυαλά τεσσάρων πολυεθνικών ομίλων για να σώσεις τον κόσμο από άντρες σαν τον Γκαμπάλ.

-Βάλε επιτέλους τα δυνατά σου, Λώρα!

-Μα το ομολογείτε, πως δεν είμαι εγώ το πρόβλημα, αλλά εκείνος.

-Δεν είναι δουλειά σου να λύνεις προβλήματα, Λώρα. Τα προβλήματα επιλύονται από αυτούς που υπογράφουν τις επιταγές. Εκείνους που επενδύουν στην επιστημονική έρευνα και

καθοδηγούν τις εφαρμογές της με τις εξωφρενικές τους ευχές. Έλα, σε παρακαλώ. Μην ζαλίζεις το μυαλουδάκι σου με κουταμάρες.

Η ώρα περνά. Οι ανείπωτοι διάλογοι που αντηχούν στον νου της σιωπούν. Η φαντασία της ναρκώνεται απ' την ρουτίνα και την αγρυπνία. Ο Γκαμπάλ την θέλει να κολυμπά τα βράδια γυμνή στην πισίνα. Να ανεβοκατεβάζει την θερμοκρασία του νερού και να την ακούει να εκλιπαρεί το έλεός του, όταν το δέρμα της καίγεται ή μελανιάζει απ' το κρύο. Εκείνος, θronιασμένος στην σεζλόνγκ του, παραμένει αυστηρός, παίζοντας με τα όρια των τεχνικών προδιαγραφών της συζύγου του. Το γερασμένο του σώμα νιώθει ασφαλές, αφού ξέρει πως τα επίπεδα του ενστίκτου αυτοσυντήρησης της Λώρας είναι κλειδωμένα σε μηδενικά νούμερα. Ο Πολ δεν θα άφηνε ποτέ στο νευρικό της σύστημα την πρωτοβουλία να εκκρίνει αδρεναλίνη κατά το δοκούν. Ό,τι κι αν κάνει, εκείνη ποτέ δεν θα του επιτεθεί. Παίζει μαζί της μέχρι που η Λώρα, λιποθυμά.

-Τι άλλο του αρέσει, άραγε;, αναρωτιέται καθώς προσπαθεί μάταια να επικεντρωθεί στον ρόλο της.

-Προσπάθησε να ηρεμήσεις και να σκεφτείς καθαρά, Λώρα, λέει ο Πολ.

Απελπίζεται. Ο κοντόχοντρος άνδρας την γεμίζει ενδορφίνες. Η διάθεσή της αλλάζει. Ο Τζινάν. Ο Τζινάν θα γονατίσει σε λίγες ώρες κάτω απ' το τέμπλο για να τραγουδήσει την Ασρ. Όχι για τον θεό του, μα για εκείνη. Μονάχα εκεί ελπίζει καθώς αφήνεται στην θανάσιμη νιρβάνα του μεσημεριού. Στις καινούριες οδηγίες του Πολ. Στις αναβαθμίσεις του πυρήνα της και την απαίσια, ψιλή χροιά της φωνής του.

-Πρέπει να σε γεμίσω καθήκοντα, Λώρα. Κανείς δεν σε θέλει ονειροπαρμένη. Θα καταστραφείς και μαζί σου θα καταστραφούμε κι εμείς. Κρεμόμαστε όλοι απ' την απόδοσή σου. Το καταλαβαίνεις; Τι σου ζητάμε, άλλωστε; Να είσαι μια καλή σύζυγος. Η καλύτερη!

Ο Τζινάν μπαίνει στο σαλόνι, μα δεν γονατίζει. Η απαλή φωνή του χαϊδεύει την τελειότητα του τέμπλου. Ο νους του ταξιδεύει στην έρημο της παιδικής του ηλικίας. Στο ταξίδι της πίστης του που έχει ξεφτίσει. Στα παιχνίδια και τα τσουρουφλίσματα του ήλιου. Στα πατρικά χαστούκια των εργοδοτών του και στα αερόπλοια που σεργιάνιζαν τις οάσεις. Εκεί που έμαθε να φροντίζει τις χουρμαδιές για να τις θαυμάζουν οι τουρίστες.

-Από που έρχονται οι τουρίστες; Ποια μαγική χώρα ανατρέφει τους ταξιδευτές; Εκεί θα πάω...

Συνεχίζοντας το γλυκό του τραγούδι μεταγγίζει μελατονίνη στους θύλακες των ονείρων της.

-Τα "ρούχα" μου; Πού είναι τα "ρούχα" μου, Τζινάν; Τα χρειάζομαι, θέλει να του πει μα της είναι αδύνατον να μιλήσει καθώς βυθίζεται στον λήθαργο.

4.

Υγρές αυταπάτες σε θερμοκρασία δωματίου μπαινοβγαίνουν σε κάθε μου κύτταρο. Ξυπνούν την μνήμη κι ύστερα πνίγουν τις αναμνήσεις μου μέσα σε λίμνες ορμονών από εντεταλμένα κέφια. Ο χρόνος έπαψε να είναι ποτάμι κι απέγινε θάλασσα. Οι ώρες στριφογυρνούν μπρος πίσω σαν κύματα, ανάλογα με τα κέφια του ανέμου. Κολυμπώ στον ωκεανό έρμαια των ρευμάτων και των εκκρίσεων που μου μπολιάζουν οι δήμιοι και ο σωτήρας μου. Μουλιάζω στο αλμυρό νερό ενός ακατάληπτου παρελθόντος. Βαστάω το κορμί μου στην επιφάνειά αγκαλιάζοντας ένα κούτσουρο από αναμνήσεις.

Θα τρελαθώ. Το μυαλό μου κοντεύει να εκραγεί απ' τις εναλλαγές του ύπνου και της αγρυπνίας. Οι συμβουλές τους δεν συμφωνούν ποτέ, μεταξύ τους. Δεν ξέρω πια αν θέλω να γυρίσει πάλι κοντά μου για να τελειώσει αυτό το μαρτύριο ή αν όλα τώρα μόλις ξεκινούν. Έχω μια ευχή μα δεν ξέρω τι να την κάνω. Θέλω να φύγω από αυτό το σαλόνι. Η μυρωδιά του ξύλου με κάνει και σκέφτομαι φέρετρα. Ακόμα και αν τα καταφέρω όμως, σκέφτομαι πως η χαρά για την εκπλήρωσή

της ευχής μου θα κρατήσει για λίγο. Για μια στιγμή ξεγνοιασιάς που θα εξατμιστεί μπροστά στον πανικό του επόμενου ερωτήματος.

-Και μετά, τι;

Ποιος θα μου δώσει ένα καινούριο όνομα; Πώς ξεφορτώνεσαι τα λογισμικά εντοπισμού και παρακολούθησης των αεριωθούμενων; Ποιον μπορώ να εμπιστευθώ έξω απ' την φυλακή μου; Τέσσερεις πολυεθνικοί οργανισμοί είναι αρκετοί για να με καταδιώξουν με επιτυχία;

-Θα σε βοηθήσω. Στο ορκίζομαι.

Δεν αντέχω άλλο, καλέ μου Τζινάν. Δεν αντέχω και εσύ δεν μπορείς να με ακούσεις. Είμαι αφελής σαν το κορίτσι της σαβάνας που σκαλίζει τον αφαλό του στον ίσκιο και ορίζει για θεούς του τα μηχανικά ανεμόπτερα. Ας παραμείνω εδώ, λοιπόν. Δεν νομίζω πως αξίζω κάτι καλύτερο. Ίσως με τον καιρό, να μάθω να ονειρεύομαι κι ένα μέλλον. Να ζω δυο ζωές. Να υπομένω την μία γνωρίζοντας πως θα επιστρέφω τις νύχτες στην άλλη. Ελεύθερη να πετώ μακριά απ' τα χέρια του. Ελεύθερη να διαλέγω εγώ το χέρι που θα κρατά το δικό μου, όποτε το θελήσω.

-Ξέρω που βρίσκονται τα "ρούχα" σου, Λώρα.

-Τι είπες;

Βράδιασε. Οι υπηρέτες με τις ασημένιες στολές, σαν ενοχλητικοί δορυφόροι που δεν ξεκολλούν τον ίσκιο τους από πάνω μου, με οδηγούν στον κήπο. Ο αέρας ταρακουνά σαν τα κλαδιά ενός δέντρου τις αισθήσεις μου. Γιασεμιά, σκόνη, το νερό της πισίνας που γεμίζει ρυτίδες, τα νούφαρα που επιπλέουν σαν αγκυροβολημένα καράβια στο σιντριβάνι, τα γυμνά αγάλματα που μυρίζουν φράσεις χαρούμενων εραστών. Η Τζέην κάθεται σταυροπόδι, σκεπτική. Με κοιτάζει χαιρέκακα. Κόβει το ζουμερό φιλέτο της σε μικρά κομματάκια πριν ξεκινήσει να τρώει. Στο μυαλό μου δεν σταματούν να αντηχούν τα λόγια του Τζινάν. Προσπαθώ να πνίξω την χαρά μου, όμως οι ορμόνες μου με προδίδουν. Τα επίπεδα της αδρεναλίνης και της κορτιζόλης στο αίμα μου είναι χαμηλά. Οι ενδορφίνες και η αυξητική ορμόνη εκτοξεύονται. Οι ενδείξεις των μετρητών αποκαλύπτουν το γέλιο μου. Τα γυμνά αγάλματα με ερεθίζουν. Τα οιστρογόνα και η τεστοστερόνη προδίδουν την εικόνα μου ως αφοσιωμένης συντρόφου. Η Τζέην χλωμιάζει. Εγώ φοβάμαι.

5.

-Γκαμπάλ, δεν θα επέμενα αν δεν ήταν τόσο σημαντικό. Πρέπει να επιστρέψεις. Μόνο εσύ μπορείς να την συνετίσεις! Ανησυχώ μήπως σύντομα η κατάσταση θα είναι εκτός ελέγχου. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να γυρίσεις πίσω.

-Αν γυρίσω δεν ξέρω κι εγώ τι θα κάνω μαζί της, Τζέην! Θα την κόψω κομματάκια την θεοπάλαβη!

-Έχεις την ομόφωνη συγκατάθεση ολόκληρου του επιτελείου για κάτι τέτοιο. Ο φόβος πρέπει να επιστρέψει στις επεξεργασίες της κρίσης της.

-Τί ήθελα και παντρεύτηκα στην ηλικία μου;, αναρωτιέται ο Γκαμπάλ μπροστά στην σβηστή οθόνη της ατράκτου, δύο χιλιάδες πόδια πάνω απ' την επιφάνεια του φεγγαριού. Έπειτα ρίχνει το βλέμμα του στις μελανιασμένες, σκοτεινές πληγές των κρατήρων της Σελήνης και χαμογελά ερεθισμένος. Συλλογίζεται την απόλυτη ελευθερία που του προσφέρουν η Τζέην και ο Πολ πάνω στο σώμα της Λώρας.

-Απόψε κιόλας, θα δεις από πρώτο χέρι τι θα πει φόβος, μικρή μου...

Σε λίγες ώρες, το ιδιωτικό αστρόπλοιο του Γκαμπάλ θα έχει αναχωρήσει απ' το φεγγάρι με προορισμό το Μαϊάμι, ματαιώνοντας επ' αόριστο την κατασκευή των θεμελίων του θερέτρου. Οι διαστημικοί εργολάβοι μένουν εμβρόντητοι με την ξαφνική αλλαγή των πλάνων τους. Μόνο μια χούφτα εργάτες που βολοδέρνουν στην Θάλασσα των Υδρατμών, ζητωκραυγάζουν για το ναυάγιο του φιλόδοξου σχεδίου. Μερικοί έχουν νοσταλγήσει ήδη την Γη, ενώ κάποιοι άλλοι γλεντούν, πίνοντας ληγμένες μπίρες από καλαμπόκι, γιατί επιθυμούν ένα αιώνα, ακατοίκητο φεγγάρι. Μια κοινή φωλιά ονείρων, χωρίς ιδιοκτήτη.

-Σήμερα θα πάρεις ένα πολύ καλό μάθημα, Λώρα, καταλήγει η Τζέην, έχοντας ανακοινώσει νωρίτερα στην “άτακτη” σύζυγο την βραδινή άφιξη του Γκαμπάλ, στο Μαϊάμι.

Έξω ήδη σουρουπώνει. Η Λώρα δεν έχει χρόνο να σκεφτεί. Ο Τζινάν δεν θα τραγουδήσει στο πλευρό της, μέχρι την επομένη. Τα απογεύματα συνήθως κουρεύει το αφράτο γρασίδι και ύστερα αποσύρεται στον μικρό, ξύλινο ξενώνα του. Είναι μόνη της. Καταριέται τον εαυτό της που θέλησε να έχει μια δική της ευχή. Καταριέται την μνήμη και τα όνειρα που την συντρόφευαν τις τελευταίες εβδομάδες. Θέλει να ξεχάσει. Μα είναι αδύνατο, πια. Οι εγχύσεις κορτιζόλης την πανικοβάλλουν. Οι σκέψεις της χωρίζονται στα δύο σαν ποτάμια που ρέουν ανάστροφα, μα μοιράζονται την ίδια κοίτη. Δεν μπορεί να λησμονήσει τα όνειρά της, ενώ ταυτόχρονα θέλει να πέσει στα πόδια του και να κάνει ό,τι της πει. Να υπομείνει όλα τα βασανιστήρια που θα σκαρώσει ο άρρωστος νους του, αρκεί να την αφήσει ζωντανή. Τίποτα άλλο. Ζωντανή, σε μια γωνιά, κάτω απ’ τα αλλεπάλληλα μοριακά μοτίβα των κρυστάλλων χαλαζία του σαλονιού.

Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, δυο υπηρέτριες πλένουν το χλωμό σώμα της Λώρας στο εσωτερικό του προσωπικού της λουτρού. Κείται ανάσκελα, κάτω απ’ τις επίχρυσες βρύσες, με τα σκιστά, ασιατικά μάτια της να κοιτάζουν τις γαλάζιες, γύψινες σπείρες της φιλοτεχνημένης οροφής. Το γυμνό κορμί κατεβαίνει αργά τα σκαλιά και αφού ρίξει μια τελευταία ματιά στην βιβλιοθήκη του σαλονιού, βγαίνει στον κήπο. Τα ξυπόλητα, μικρά πόδια τρέμουν ακούγοντας την φωνή του, καθώς εκείνος συνομιλεί με τον Πολ στην πισίνα. Μόνο τα γυμνά αγάλματα θα μπορούσαν να μοιραστούν μαζί της την ντροπή για την ταπείνωση που θα επακολουθούσε. Ο Πολ καληνυχτίζει τον Γκαμπάλ και εξαφανίζεται. Το ίδιο και η Τζέην. Ο σύζυγός της φαίνεται ήρεμος.

-Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις.

Το σώμα βουτά στην πισίνα. Κολυμπά κάτω απ’ τα πόδια του ενώ τα λεπτά χείλη και οι ρώγες στα μικρά στήθια της σιγά-σιγά μελανιάζουν απ’ το κρύο. Η Λώρα φοβάται κι ας ξέρει πια πως αυτόν τον φόβο της τον μπόλιασε ο Πολ που την ίδια στιγμή πειραματίζεται με το βιολογισμικό της στο σαλόνι. Εμπλουτίζει τις πρόσθετες αναμνήσεις της σύμφωνα με τις επιθυμίες του άνδρα της και αδρανοποιεί μερικώς την νεύρωση της επιδερμίδας της για να αντέξει την ποινή της έως το τέλος. Ο Γκαμπάλ οφείλει να την τιμωρήσει. Η Λώρα του το αναγνωρίζει καθώς είναι μέρος του πρωτοκόλλου των νέων οδηγιών χρήσης της. Τα ρυτιδιασμένα του χέρια την αρπάζουν απ’ τα μαλλιά και την τραβούν έξω απ’ το νερό. Στέκεται όρθια μπροστά του και τον κοιτάζει υπεροπτικά. Φοβάται. Θέλει να γίνουν όλα όπως τα έχει φανταστεί εκείνος. Όπως υπαγορεύουν οι εικόνες του προσεχούς μέλλοντος που πλημμυρίζουν τον εγκέφαλό της. Η έμφυτη μνήμη και τα πρόσφατα όνειρά της έχουν πλέον υποχωρήσει μπροστά στην επέλαση του παρόντος.

Η Λώρα χαμηλώνει την ένταση του πόνου, λίγο πριν δεχτεί την γροθιά του στο πρόσωπο. Ύστερα ο πιστός σύζυγός της την σέρνει απ’ τα μαλλιά και την διατάζει να ανέβει μπουσουλώντας μέχρι την κρεβατοκάμαρα του δεύτερου ορόφου. Η Λώρα δεν σταματά να τον βρίζει ενώ ανεβαίνει τις σκάλες στα τέσσερα. Το στόμα της έχει εντολή να τον βρίζει και να γελά με τα χτυπήματά του. Έτσι του αρέσει, σήμερα. Την ρίχνει στο πάτωμα και την αρχίζει στις κλοτσιές. Εκείνη είναι μια έμπειρη σύντροφος. Ρίχνει τα επίπεδα του πόνου στο μυαλό της στο μηδέν. Οι βοηθητικές της μνήμες, την βοηθούν να υποκρίνεται τις αντιδράσεις απέναντι σε κάθε είδους βία, χωρίς να είναι αναγκασμένη να την νιώθει. Στο παρελθόν έχει δεχθεί πυροβολισμούς, ηλεκτροσόκ και μαχαριές, ενώ έχει στραγγαλιστεί μέχρι θανάτου, δυο φορές.

Ο άντρας της έχει δηλώσει στον Πολ, πως την έχει βαρεθεί, έτσι κοντή και κοκαλιάρια. Εκείνη ξέρει πως αυτό είναι το τελευταίο βράδυ που θα περάσει με το λιγνό της κορμί. Πρέπει να τον απαλλάξει απ’ τις ενοχές του. Πρέπει να τον βοηθήσει να σκοτώσει την συγκεκριμένη της υπόσταση, δίχως να νιώσει τύψεις. Αυτό είναι το χρέος της. Να τον εξαγριώσει, έτσι ώστε η δολοφονία της να είναι πέρα για πέρα δικαιολογημένη.

Η Λώρα είναι μια καλή σύντροφος. Όσο περνά η ώρα καταλαβαίνει πως πρέπει να χειριστεί αλλιώς την κατάσταση. Ο άντρας της, έχει πια γεράσει. Δεν παίρνει εύκολα αποφάσεις. Όμως καθυστερώντας να ξεμπερδέψει μια και καλή μαζί της, θέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο. Τα δεδομένα που στέλνουν οι ασύρματοι αισθητήρες στο μυαλό της, είναι ανησυχητικά. Τα νούμερα

των παλμών και η αρτηριακή του πίεση έχουν φτάσει στα ύψη. Ο καλός της είναι αγχωμένος. Διστάζει να της δώσει το τελειωτικό χτύπημα. Παλαιότερα θα είχε διαμελίσει όποια υπόστασή της τολμούσε να του αντιμιλήσει. Το λογισμικό υγείας, της υποδεικνύει πως δεν μπορεί να συνεχίσει να τον υποβάλλει σε αυτό το μαρτύριο.

Διατάζει το σώμα της να κατευθυνθεί προς την μεταλλική συρταριέρα. Αρπάζει το αεροβόλο ενέσεων και ορμά καταπάνω του. Προσπαθεί να της αντισταθεί, αλλά είναι μάταιο. Είναι πολύ πιο δυνατή. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να ελέγχει τέτοιες καταστάσεις, άλλωστε; Ο άντρας δέχεται το υγρό της σύριγγας στα πλευρά του και πέφτει στο πλάι, ναρκωμένος. Το επόμενο πρωί δεν θα την θυμάται καν με αυτή την μορφή. Η Λώρα διατάζει το συνθετικό της σώμα να πηδήξει απ' το παράθυρο. Το ηλεκτροβιολογικό ανδρείκελο υπακούει και συντρίβεται στα μαρμάρινα σκαλιά της εισόδου. Ο εγκέφαλος της Λώρας, στο τελευταίο ράφι της βιβλιοθήκης του σαλονιού, δικαιούται πλέον λίγες ώρες ανάπαυσης μέσα στο θρεπτικό ζουμί της προθήκης του. Την επόμενη αυγή θα συντονιστεί με την καινούρια της, ξανθιά υπόσταση που θα σώσει τον γάμο της. Η Λώρα έχει αλλάξει έως τώρα επτά σώματα στην ζωή της και έχει ανταποκριθεί επαρκώς σε όλους τους ρόλους της. Πρόκειται για ένα προϊόν με εξαιρετική σχέση ποιότητας-τιμής.

Ο Γκαμπάλ κοιμάται ευτυχισμένος. Η Λώρα είναι σίγουρη πως έχει ικανοποιήσει στο έπακρο τις φαντασιώσεις του, κερδίζοντας μια όγδοη ευκαιρία στην ασώματη ζωή της. Εγκαταλείπεται στον λήθαργο εξουθενωμένη, ανακουφισμένη από οποιαδήποτε ανάγκη για μια δική της ευχή. Όμως στον νου της επανέρχονται απρόσμενα τα ίδια όνειρα. Γεμάτα από αεριοθούμενα, θάλασσα, δαντελένιες ακτές, σκουπίδια και λουλούδια. Ξαφνικά νιώθει πως καταφέρνει επιτέλους να πετά. Αισθάνεται την άνωση και την ελεύθερη πτώση, σαν φύλλο στον άνεμο. Τα ηλεκτρόδια των αισθήσεών της ενεργοποιούνται. Η όραση της επανέρχεται. Βρίσκεται στο εσωτερικό μιας κυκλικής σάλας. Ο γύψινος διάκοσμος της οροφής αναπαριστά την γέννηση της Αφροδίτης. Η θεά τους κοιτάζει από ψηλά, με φόντο τους αφρούς των κυμάτων.

-Λώρα, βρήκα τα “ρούχα” σου, αποκρίνεται ο Τζινάν που την κρατά στα χέρια του, ενώ εκείνη κοιτάζει την πανάκριβη συλλογή της γκαρνταρόμπας της. Όρθια μέσα σε κρυστάλλινους καταψύκτες, λαμποκοπούν δεκάδες σώματα. Ήταν πολύ εύκολο για τον Τζινάν να βρει το πρωτότυπο. Μια ελιά στο μέτωπο. Δυο στήθη, όχι και τόσο συμμετρικά. Δυο ουλές πάνω απ τον μαύρο αφαλό, κληρονομιά του ατυχήματος. Ένα θνητό σώμα σκαμμένο από τις δικές του εμπειρίες, όπως το φεγγάρι. Ένα φθαρμένο κορμί που δεν είναι δορυφόρος, ούτε προήλθε απ' τα σπλάχνα ή τις ευχές κάποιου άλλου.